

De Beeldhouweres Thérèse Van Hall.

de muziek: naakt, rank kereltje in het hooge riet, waaruit hij zich het fluitje sneed, dat hij nu bezig is te bespelen... kalm staat hij, vast op zijn slanke voeten; het spitse schouderdje komt sterk naar voren; de vingers, op het fluitje, zijn als in fijn probeer-beweg verward, het mondje blaast... Zoo staat het pijpend jongetje, als onbespied, levend en toch edel-gestyleerd, in der riethalmen rijzige tent.

Jammer, de drie andere kanten zijn wat zwaar van ornamentatie (hoe goed en fraai-gevonden op zichzelf) bij deze blanke voorzij.

Het monumentje voor Te-hupeiori is daarom volmaakter: — een knaap, gehurkt naar

Oosterschen trant, zich buigend over een boek, achter welk figuurtje de zon opgaat, onderdoor een wijden boog van sagopalmbladen.

De werking van deze zeer eenvoudige voorstelling, door de uitmuntende inwendige

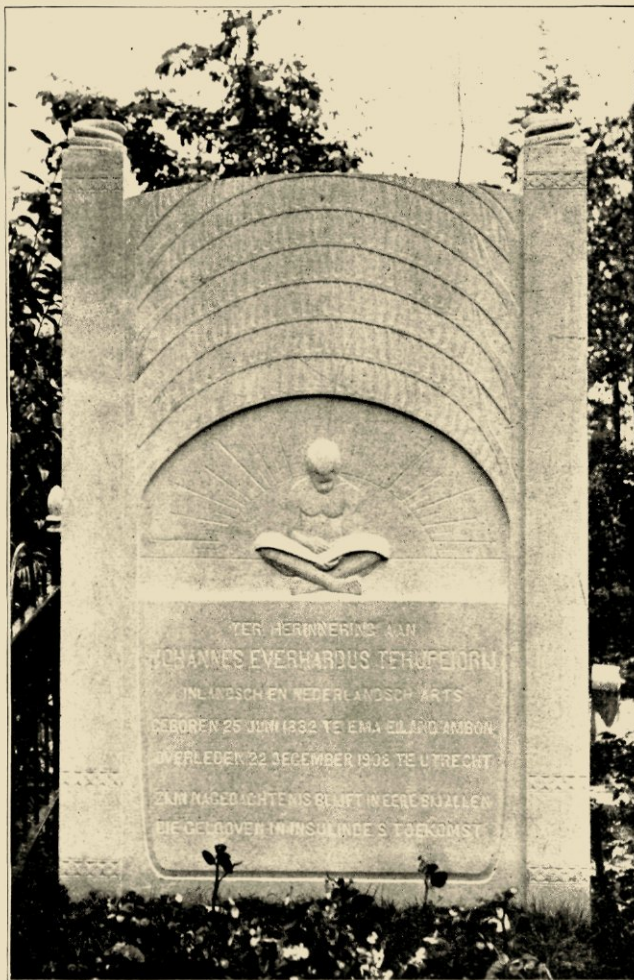
verhoudingen van het basrelief, gevat tusschen twee vaste kolommen, met de medische slangetjes gekroond, is zeer groot, en drukt geheel het „geloof in Insulinde's toekomst" uit, waarvan het onderschrift spreekt.

* * *

Wel, lezer, ik meen dat ik u in dit opstel iets nieuws heb verteld; dit nml. dat wij

naast Mendes en Zijl nog een derden uitmuntenden beeldhouwer bezitten; mogelijk hadt gij zelfs haar naam nooit gehoord... Maar dan staat gij toch achter bij de Brusselsche en Parijsche kunstliefhebbers, die haar kennen van de expositie's der „Indépendants", „cette admirable artiste qu'est Thérèse van Hall," gelijk onlangs Henri Breuil haar noemde. *)

Het zal wel komen doordat men in Holland geenbeeldhouwerk gewoon is. Gewend aan de dadelijke bekooring der kleuren,



GRAFMONUMENT VOOR J. E. TEHUPEIORI.

*) In het tijdschrift „Les Tendances Nouvelles", dat voorts in de nummers 32 en 42 van zijn derden en vierden jaargang twee uitmuntende, begrip-volle stukjes over haar kunst bevatte, door G r me Ma sse. — Om Holland recht te doen, moet ik er bij voegen, dat voor jaren reeds (1903 en 1905) Willem Vogelsang in „Onze Kunst" enkele voortreffelijke karakteristieken van haar werk blijkt te hebben gegeven. Ik kan mij niet weerhouden, uit het eerste dier twee stukjes, dat mij dezer dagen in handen kwam, een enkele volzin af te schrijven: — „Fier en

koninklijk eenvoudig is dit ras, uit een eigen wereld... „Er is iets van de monumentaliteit, die Zijl wel bewust gezocht heeft, maar ze is hier, ik zou zeggen, spontaner en zonder ruwheid, verlijnder geleid door een hooger intellect." — „De schouders van den jongen zijn zoo volkomen af, als de schouders van een archaischen Apollo; maar ze zijn daarbij rillend menschelijk als een schouder van Houdon." En: „wie wel eens getwijfeld heeft of onze sculptuur in haar hoopvollen opbloei met Zijl en Mendes weer gestuit zou worden, die zal hier voelen dat het verre van hopeloos is, zoolang er naast deze artiesten een jongere zulk werk geeft!"